

A decorative border of various shades of pink roses and green leaves frames the central text.

LÁSKA NEUMÍRÁ

L.J. SHEN

 BARONET

Láska neumírá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

L.J. Shen

Láska neumírá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**LÁSKA
NEUMÍRÁ**

LÁSKA NEUMÍRÁ

L. J. SHEN

Věci, jež milujeme, nám říkají, co jsme.
– *svatý Tomáš Akvinský*

Naděje je sen bdícího.
– *Aristoteles*

PLAYLIST

Duran Duran – „Save a Prayer“

Oasis – „Don't Look Back in Anger

Annie Lennox – „No More „I Love You's““

Dubstar – „Stars“

The Hollies – „The Air That I Breathe“

Goldfinger – „Put the Knife Away“

PROLOG

Nikdy jsem si nepředstavovala, že až do toho kostela vejdu, bude to v černém oděvu, se zapadlýma očima a popraskanými rty.

V žaludku se mi převaluje vlažné kafe, které jsem do sebe nalila jedním douškem, abych spláchla valium.

Navzdory tomu, že jsou tu všichni, koho znám, aby mě podpořili, vím, že na tom nezáleží. Tragédie jsou pověstné tím, že při nich nikdy nedokážete uniknout té obrovské samotě. V určitou chvíli vás prostě dostihne. Uprostřed noci, když si dáváte rychlou sprchu. Nebo když se převalujete v posteli a tam, kde by měl ležet váš milenec, je prostěradlo chladné a nažehlené.

Velké okamžiky svého života vždycky prožíváte sami.

Jenže já nejsem připravená říct sbohem.

„Na uložení do hrobu tu zůstávat nemusíš,“ promluví na mě táta, který je jako vždycky praktický a věčný. Míjíme další lidi. Pevně upírám zrak na dveře kostela a odmítám jakýkoli oční kontakt. „Oni to pochopí. Procházíš si teď peklem.“

Možná není správné, že mi nezáleží na tom, co si lidi myslí, ale opravdu mi na tom nesejde. Nehodlám tu být, až budou spouštět rakev dolů. Než se začnou

všichni hroutit, dávno budu pryč. Ještě předtím, než to všechno začne být až moc skutečné. Možná to ze mě dělá zbabělce, ale nedokážu se s tím vyrovnat. Je to další předčasné sbohem.

„Určitě bude mít krásný hrob.“ Slyším svůj vlastní hlas. Vychází z hloubky mého žaludku, jako když zvracíte. „Všechno na něm je krásné.“

„Bylo,“ opraví mě hlas za mnou.

Nemusím se otáčet, abych věděla, komu patří.

Je to muž, který v ruce svírá další část mého srdce.

A je to tady – už to nedokážu dál zvládat. Kousíček od dveří kostela klesnu na kolena, sklopím hlavu a rozbřečím se. Truchlící kolem si tlumeně šeptají. *Ubohé dítě a Není to její první tragédie a Co teď bude dělat?*

A mají vlastně pravdu. Nemám ponětí, co budu dělat. Protože i když jsem se měla moc dobře, vždycky jsem byla rozpolcená.

Mezi mužem, jehož mám pohřbít.

A mužem, který stojí za mnou.

PRVNÍ ČÁST

PRVNÍ KAPITOLA

Osmnáct.

Začíná to opovázlivostí na promenádě La Rambla.

A mou nejlepší kamarádkou, která se neurvale pokouší upoutat pozornost nějakého mladíka.

„Vždyť se zabíjíš, kámo.“

Pippa se natáhne pro cigaretu v jeho puse, vytáhne mu ji a zlomí v půlce.

Jsme v Barceloně teprve hodinu a ona už vyhledává tvůrčí způsoby, jak nás obě zabít.

„Nemáš zač. Právě jsem tě zachránila před rakovinou.“ Pohodí svými ombré vlasy, vejde posuvnými dveřmi do lékárny a toho týpka nechá stát venku.

„Omlouvám se. Zapomněly jsme jí zapakovat slušné chování,“ zamumlám ke kuřákovi na chodníku poté, co si vytáhnu z uší sluchátka.

Takhle to já a Pippa děláme. Ona vyrábí průšvihy a já je zase žehlím. Pippa je praštěná a chaotická, zatímco já jsem bez emocí jako ledová socha na královské svatbě. Ona by se mohla vyřádit klidně i s pouliční lampou, zatímco já... já mám pořád ještě podezření, že jsem možná asexuální. Navzdory faktu (nebo třeba *právě proto?*), že jsem před dvěma měsíci přišla o panenství.

S Pippou se známe odjakživa. Potkaly jsme se první den v mateřské školce a praly se spolu o tu samou

dřevěnou vkládací kostku (o níž se traduje, že mě s ní Pippa praštila po hlavě). Od té doby jsme nerozlučné.

Já jsem ta děšivá gotička v těžkých vojenských botách, zatímco ona je jako Ariana Grande a hýří všemi barvami.

Chodily jsme na stejnou základní i střední školu a jezdily na ty samé letní tábory.

Teď jsme se obě zapsaly na Kalifornskou univerzitu v Berkeley.

Pippa dostala nápad, že vyrazíme na dva týdny do Španělska jako takové poslední povyražení, než začneme školu. Má kamarádka je po matce napůl Španělka a Alma, jedna z jejích tet, žije v Barceloně, což pro nás znamená, že máme zadarmo kde přespávat.

„Stanovíme si nové pravidlo.“ Upravím si batoh na rameni, než zapluju pod svítící nápis **FARMACIA: 24 HORAS**. „Žádné napadání místních obyvatel. Jestli se dostaneš do pouliční rvačky, budu dělat, že tě neznám.“

To je lež. Klidně bych ji bránila vlastním tělem. Jen bych se tomu ráda vyhnula.

„Ale no tak.“ Pippa si odfrkne a cestou do oddělení osobní hygieny si vezme zelený košík. „Máme dva týdny, abychom si zablblnuly, než se vrátíme zase do reality. Univerzita je vážná věc, Lawsonová. Právě *ted'* nastal čas se pustit do pouliční bitky. Hlavně s roztomiloušem, jako je tamten chlápek.“

Hodí do našeho koše šampon, kondicionér, zubní pastu a dva kartáčky na zuby. Já přidám tylenol, opalovací krém a tělové mléko. Ani jedna jsme neměla chuť sbalit si něco, co by nám mohlo v zavazadlech bouchnout.

Pippa se zastaví uprostřed uličky s holicími potřebami. „Myslíš, že tady prodávají Plán B?“

„Proč? Hodláš snad mít s někým náhodným nechráněný sex?“ zeptám se.

„S tebou není žádná legrace. Nikdo netvrdí, že bych si to vzala.“ Pak pokrčí rameny, popadne mě za ruku a táhne do další uličky. Uvědomuju si, že jsme asi tak o pět decibelů hlasitější než všichni ostatní v obchodě. A není tam zrovna prázdno. S lékárníkem hovoří jeden postarší pár, těhotná žena si prohlíží lahvičku s projímadlem a skupinka kluků ve fotbalových dresech zkoumá krémy proti mykóze v tříslech.

Pippa se zastaví v uličce, které říkáme Sexy čas. Přejíždí po různých výrobcích špičatými nehty v barvách plamenů.

„Nezapomeň si koupit kondomy.“ Oždibuju si svůj černý lak na nehtech a hrozně ráda bych už odsud byla pryč. Chci si dát u její tety sprchu, spláchnout ze sebe dvanáctihodinový let a odpočinout si. „Víš co, kdyby sis to rozmyslela, že si chceš dovézt chlamydie jako suvenýr.“

„Chlamydie jsou pěkně naprd suvenýr.“ Pippa po mně hodí pohledem a zazubí se. „Potřebujeme *opravdový* suvenýr. Necháme se tu tetovat.“

„Ty se tu necháš tetovat,“ opravím ji. „Já teda ne.“

„Proč ne? Ty přece nemáš strach z jehel.“ Mrkne na můj kroužek v nosní přepážce a povytáhne obočí.

Zastrčím si ho do nosu. „Piercing je v pohodě. Tetování znamenají nějaký závazek a ty já nepěstuju. Do-
vol mi ti připomenout, že se nedokážu rozhodnout ani o tom, jaké jsou moje oblíbené cereálie.“

„Ale ty *máš* oblíbené cereálie,“ vyprskne. „Reese's Puffs.“

„Jakkoliv zbožňuju Reese's Puffs, klidně se naláduju miskou Frosted Flakes a Apple Jacks.“

„Apple Jacks.“ Pokrčí rameny. „Někdy mám pocit,

že ti není pomoci. Ale to tetování si musíš nechat udělat. Tvoje máma bude děsně pyšná, když se odvážeš.“

„Nějak už se vyrovnám s tím, že ji zklamu.“

Nicméně Pippa se nepletla. Barbara „Barbie“ Lawsonová by byla naprosto nadšená, kdybych jí pověděla, že si nechávám potetovat celou paži. Sama má tetování na většině zad, na lýtkách a zápěstích. Jsou to výroky, které k ní promlouvají. *Tetování je jako plakát na nudně namalovaném domě*, říkala vždycky.

Máma se narodila v Anglii v Liverpoolu a utekla do San Francisca, když jí bylo šestnáct. Není to zrovna typická máma. Proto ji miluju nejen jako rodiče, ale i jako člověka.

„Ever.“ Pippa dupne. Jmenuju se Everlynne. Ale buďme realisti: život je moc krátký. „No tak.“

Udělám oběma ukazováčky znamení kříže, jako by byla upír.

„Tak fajn!“ Pippa rozhodí rukama do vzduchu a vezme krabičku kondomů. „Žádné tetování, ale hodlám tě zkazit. Vyhlašuju intervenci. Everlynne Bellatrix Lawsonová, byla jsi vážně moc, moc zlobivá holka. A tím myslím hodná. Super hodná. *Nechutně* hodná. Jsme generace Z! Zašukat si máme v DNA, jasný? Vyrostli jsme na sociálních sítích a Kardashianových.“

„Já si nepotřebuju s někým zašukat, abych si užívala,“ prohlásím, i když obě víme, že to není pravda. Pokud jde o projevy rebelství, jsem děsivě nudná.

„Nechám už toho s tetováním, když mi slíbíš, že během našeho dvoutýdenního pobytu použiješ jednoho tohohle krasavce.“ Mává kondomy. Nemám daleko k tomu, abych se propadla studem. Brání mi v tom jen fakt, že bych nerada udělala binec.

V uličce vedle se někdo uchechtne. Máme publikum. *No jupí*.

„*Nejsem panna.*“ Vytrhnu jí kondomy a strčím je do hlubin košíku pod tampony a zubní pastu.

„Ale bylo to se Seanem Dunhamem, počítá se to teda vůbec?“ provokuje Pippa.

Donese se k nám odfrknutí, ale nevidím, kdo to je, protože mezi námi stojí stěna plná krabiček s kondomy. Mluvit anglicky je vážně otrava. Ať jste kdekoliv na světě, každý rozumí tomu, co říkáte.

„Hele! Dotáhli jsme to do konce.“

„Spíš jste se tam doplahočili. Bylo to tak zoufale nevzrušující. A o půl vteřiny později jste se rozešli,“ oponuje Pippa.

Bylo to přesné. Nepříjemně přesné. O tom jsem se přít nemohla.

„Co když nebudu mít nikoho ráda?“ Založím si ruce na prsou.

„Ty nikdy nemáš nikoho ráda,“ povzdechne si. „Nepočítám, že by ses tu zamilovala. Prostě to jen udělej pro tělesné potěšení.“

Člověk v druhé uličce už se nahlas chechtá. Rozhodně je to mužský hlas. Hluboký a drsný.

Nechtěl bys na ten popcorn trochu másla, kámo?

„Ever, musíš se naučit být týmový hráč. To bude na tomhle výletě tvůj úkol. Užiješ si s úplně cizím člověkem. Bez následků. Žádný vztah. Prostě jen úlet v cizině.“

Člověk kousek od nás už o mém sexuálním životě (nebo spíš jeho neexistenci) musel slyšet dost a já hodím po Pippě ostrý pohled.

„Nerozdám si to s cizím člověkem.“

„Ale jo.“

„No to teda ne.“

„Tak tě budu muset donutit, aby ses se mnou nechala tetovat.“

Už jsem z jejích výmyslů unavená a zavrčím. „To je fuk. Jeden použiju. Dojdi nám pro nějakou svačinu. Musím si zavolat.“

„Jestli budeš hledat emocionální podporu u Barbie, ani se nenamáhej. Bude na mé straně a ty to víš.“ Pippa odfrkně jako víla a zanechává za sebou hvězdný prach chichotání.

Vytáhnu si z batohu mobil a zavolám mámě. Zvedne to hned na první zazvonění, přestože v Kalifornii musí být už hrozně pozdě.

„Ever!“ zacvrliká. „Jak je v Barceloně?“

„Nejsme tu ještě ani hodinu a Pippa už se pokusila vyvolat rvačku s někým místním, koupila kondomy a pokusila se mě přesvědčit, abych se nechala tetovat.“

„Předpokládám, že ty jsi tím vším naprosto zděšená, že?“ V mámině hlase slyším úsměv.

„No ne, mami, jako bychom se my dvě znaly.“

„Takže pohoda. V zemi Pipper je všechno v normálu.“ *Pippa a Ever*. Zbožňuju, že naše jména propojila, jako se to dělá s páry. Barbie Lawsonová je neskutečně skvělá máma.

„Už teď mi chybíš.“ Zaryla jsem si zuby do spodního rtu.

„No vlastně,“ usměje se. „Důvod, proč jsem tak dlouho vzhůru, je, že si procházím tvoje staré album fotek. Nemůžu uvěřit, že moje holčička je na dívčím výletu až za oceánem v Evropě.“

Ehm. Nebudu přece bulet v uličce Sexy čas. To teda ne.

„Jo, to ani já ne. Musím jít, mami. Miluju tě.“

„Já tebe úplně nejvíc.“

Ukončím hovor a zastrčím si mobil do zadní kapsy.

Nade mnou se objeví stín a zastoupí mi cestu do průchodu. Zvednu pohled. Je to ten kuřák z ulice. Pippa

má pravdu. *Je docela sexy.* Takovým nenápadným způsobem. Vypadá to, že je celkem přesně podle mého gusta. Jako by byl nakreslený ostrými tahy úhlu jako manga postava. Je vysoký, nadmíru atraktivní a štíhlý. Jeho postoj budí dojem uvadlé slunečnice. Hlavu má naklopenou, jako by měl potíže zachytit, co říkají lidé normální výšky. Má tmavomodré oči, hranatou čelist a trochu moc dlouhý a špičatý nos. Průměrnost jeho nosu poskytuje jeho jinak dokonalým rysům prostor vyniknout. Je to závěrečný akt matky přírody, který ho dělá přitažlivým, a přitom se s ním člověk může ztotožnit.

„Vodní balony,“ řekne suše s americkým přízvukem.

„Ehm, cože?“

Cukne hlavou k regálu s kondomy. *Jasně.* Šílený požadavek Pippy, že aspoň jeden kondom použiju.

„Napln ho a práskni jí ho nad hlavou.“

„To je podlé,“ poznamenám.

„Podlé? Ne. Férové? To jo.“

„Nemůžu udělat vodní balony.“ Uvolním si kroužek v nose. „To je podvádění.“

Chci, aby ten kroužek viděl. A nejsem si jistá, *proč* to vlastně chci. Možná proto, že má na sobě vybledlé levisky ohrnuté na kotnících a obnošené tenisky Chucks. Nebo protože je rozcuchaný a tričko s nápisem *Nespoločenský společenský klub: Uchazeč se nemusí přihlašovat* mě k němu táhne obdobně, jako vás to přitahuje k člověku, který čte ve vlaku vaši oblíbenou knihu.

„Netušil jsem, že si tu hrajeme na moralisty.“ Na tváři se mu objeví lehce vyšinitý úsměv. Něco ve mně taje. Je to hřejivé a usazuje se mi to v žaludku. *Kristepane.* Není divu, že je Pippa tak posedlá chlapy. Je to jako nasednout na horskou dráhu hned potom, co jste se nacpali obřím burritem.

Najednou si až moc uvědomuju svoje ruce. Byly odjakživa tak dlouhé? A těžké? Tak nešikovné?

„Tys nás poslouchal?“ vyhrknu a pokouším se vidět sebe samu jeho očima. Se svojí skládanou sukní a nemilosrdně zrzavými vlasy. Je to barva dokonale vybarveného podzimního listí. Jelikož ale zrzaví lidé tvoří méně než dvě procenta celosvětové populace, nemám to srdce se obarvit.

Zvednu ruku a mávne k balíčku ve své ruce. „Přišel jsem koupit tohle.“

„*Tužku na rty?*“ Zvednu obočí. „Aby se hodila k tvým falešným řasám?“

Jeho úsměv má temný podtón, který ke mně promlouvá, abych šla blíž a nahlédla dovnitř.

„Fajn.“ Pokrčí rameny. „Přišel jsem tvojí kámošce vynadat, ale nakonec jsem se pobavil. Žaluj mě.“

„Za to se omlouvám.“ Usměju se. „Pippa je v pohodě. Člověk by jí občas nejradši dal lepicí pásku přes pus, ale stejně ji zbožňuju.“

„Když to říkáš.“

„To teda jo. Klidně to řeknu znovu a znovu. Je to nejlepší kamarádka.“

Kdesi uvnitř si uvědomuju, že se chovám skutečně prapodivně. Chci však, aby náš hovor pokračoval.

„Vy dvě jste každá jiná.“

„Proč? Protože ona je ta populární a já gotička?“

„Jo,“ opáčí suše.

Tenhle týpek je vážně rebel. Skutečný originál. Ne jako já a můj esteticky ladný kroužek v nosní přepážce.

Potom řekne: „Na průměrných lidech není nic revolučního. Nic dobrého z nich nevzejde. Průměrnost je to samé, co pohodlnost.“

„Je někde v té větě schovaný kompliment?“ Podívám se na něj úkosem.

Rty se mu lehce zachvějí. Mám náhle pocit lehkosti. Mohla bych vzlétnout jako balonek, když mi bude tu opojnou pozornost věnovat dál. „Chceš, aby byl?“

Myslím, že navzdory svému nevzrušenému tónu není ve skutečnosti tak bohorovný, za jakého bych ho podle jeho mínění měla považovat. Srdce mi poskakuje v hrudníku. Jenže naděje je bezva recept na to, abych se spálila, takže se to snažím prozkoumat ze všech úhlů. Možná sem přišel za mou excentrickou kamarádkou, a zatímco ji bude vábit, na mě opět zbyde jen společnost jednoho z jeho kamarádů. Strávila jsem nespočet večerů rozpačitou konverzací s různými typky, zatímco Pippa flirtovala jako o závod. Obvykle mě to nijak nerozhodí, ale tentokrát vím, že by to zabolelo, kdyby chtěl ji.

„Co posloucháš?“ změnil téma a trhne bradou ke sluchátkům, jež mám hozená přes ramena, právě ve chvíli, kdy se zeptám: „Takže ty jsi tady na dovolené?“

Oba se rozesmějeme. Odpovím první. „Nejlepší písničku na světě, kterou kdy nahráli.“

„„Never Gonna Give You Up“ od Ricka Astleyho?“ Rozšíří komicky oči.

Znovu se rozesměju. „Ne, ale trefil jsi správné desetiletí.“

„Výzva přijata.“ Mne si ruce. Rozhodně ho to zajímá. „Tak se na to podíváme.“ Pomaličku mě přejede pohledem a pozoruje mě, jako bych tu odpověď měla napsanou na tričku. „Řekl bych ‚Where Is My Mind‘ od Pixies.“

„Tak to by ses spletl, kámo.“ Obrátím mobil, abych mu na displeji ukázala aplikaci iTunes. „„Save a Prayer“ od Duran Duran.“

„Krucí. To je fakt dobrá písnička.“

„Máma ji má nejradši.“ Mám pocit, že mi úsměv snad rozpůlí obličej.

„Jsi na řadě.“ Zvedne telefon, přejede po něm prstem a vybere píseň. „Co mám na iTunes právě teď?“

„Dej mi desetiletí.“

„Devadesátky.“

„Tak tos to moc nezúžil.“ Opřu se o regál s lubrikanty. „Věřím, že bys snad neposlouchal něco jako ‚Smells Like Teen Spirit‘.“

„No tak díky za důvěru. Zamiř do Británie.“ Zazubí se.

Zamračím se a dumám. „Don't Look Back in Anger“ od Oasis.“

„Konečná odpověď?“

Zdráhavě kývnu. „Ano.“

Obrátí ke mně mobil a já vidím, že jsem se trefila. *Páni*. To je mazec. Fakt jsem právě potkala svou mužskou verzi?

„Jaks na to přišla?“ řekne a dívá se na mě jinak. Jako bych složila nějaký test.

„Umění dedukce. Váhala sem mezi Blur a Oasis, tobě *rozhodně* sedí spíš skupina pracující třídy. A taky kytarové sólo.“

„Je vážně legrační potkat někoho, kdo je Američan a taky anglofil... ve *Španělsku*.“

„Máma je Angličanka. Jakou výmluvu máš ty?“

„Žádnou nemám.“ Pokrčí rameny. „Někdy se prostě narodíš na špatném místě. A v blbém desetiletí. A vůbec v úplně blbý době.“

„To teda jo,“ slyším se říkat. „Teď jsi na řadě, abys odpověděl na mou otázku.“

Jeho tvář mě fascinuje. Je to, jako kdybych nikdy předtím neviděla člověka. Tohle není typické chování Everlynn. Obvykle když potkám nějakého člověka,

počítám minuty, abych se s ním už mohla rozloučit. Ne že bych lidi nesnášela. Některé mám dokonce ráda. Dávám však přednost času strávenému s pečlivě vybranými knihami, hudbou a domácími mazlíčky. Tyhle tři položky mě málokdy zklamou.

„Já –“ začne Týpek s cigaretou znovu hovořit, ale do našeho hovoru se vloží Pippa, která mává dvěma igelitkami.

„Hele, koupila jsem hromadu čokolády. Mám PMS. Ty taky? Od chvíle, kdy se nám začal synchronizovat cyklus, připadám si jako –“ Zarazí se, když si povšimne Týpka s cigaretou (jak se vlastně jmenuje?). Opět se cítím trapně, že zná nejen celou mou sexuální historii, ale také všechno o mém menstruačním cyklu.

„... ahoj?“ Pippa zmateně nakloní hlavu.

On zatím zaloví v její igelitce, vytáhne čokoládovou tyčinku, rozbálí ji a celou ji do sebe naláduje. „Čau, zlodějko cigaret.“

Pippa otevře pusku dokořán. „Ještě *něco* takhle jíš?“

„To bys chtěla vědět, co?“

„To bych teda chtěla.“ Hodí po něm smyslný výraz.

Věnuje jí znuděný pohled zkaženého hochy, kterým se pubertářky, co jdou s proudem, tak rády nechají přesvědčit, aby utrácely za plakáty.

Kmitám mezi nimi pohledem a jsem nervózní, protože mám pocit, že jsem právě svědkem epického zamilování se.

Najednou si uvědomím, že od ní vážně, ale *vážně* nechci poslouchat, jak líbá. Nechci se rozplývat a předstírat, jak jsem za ni šťastná, až dojde k nevyhnutelnému a vyspí se spolu. Na kůži mi naskakuje studený pot, čím déle na sebe ti dva civí. Pak už se to nedá vydržet. To ticho. Ta představa, jak k sobě v tmavém koutku barcelonského klubu tisknou rty

za zvuků pomalé písničky od Arctic Monkeys, zatímco já nesmyslně plkám s jedním z jeho kámošů.

Copak se to asi stalo s tvrzením, že *na průměrných lidech není nic revolučního*?

Pippa otevře ústa, nepochybně, aby s ním flirtovala. A pak mi přecvakne v hlavě. Popadnu ji za zápěstí a táhnu ji pryč. Klopýtá za mnou a pokouší se mě vytrhnout. Jenže já jsem poháněná strachem a motivací.

„Co to děláš?“ vyhrkne. „Páni, připadal mi jako týpek, co vysílá vibrace velkého ptáka! Pojď zpátky!“

„Ne.“ Klimatizovaná lékárna nás vyplivne zpátky na ulici lemovanou stromy. „Nehodlám tě nechat, abys podlehla chtíči a pokazila celý náš holčičí výlet tím, že se bude všechno točit kolem nějakýho kluka.“

To je očividně důvod našeho předčasného odchodu. Vytáhla jsem ho z paty, ale teď si za tím budu stát.

„Bože, ty seš tele. To proto jsi to udělala?“ Zastaví se na rohu ulice a plácne mě přes ruku. „Tys myslela, že to *já* do něj půjdu?“

Jsmo už kus od lékárny. Zarazím se a rozhlédnu se kolem.

„Nebo by do tebe šel on. To je fuk. Vyjde to nastejno.“

„Ty seš fakt trubka, Lawsonová, protože když jsem říkala, že je fajnovej, myslela jsem pro *tebe*. Vypadal jako odraz tvojí duše. Nikdy jsem nic takového neviděla. Když jste spolu mluvili, vypadali jste jako dva idioti. Chtěla jsem se postarat o to, že si vyměníte telefonní čísla. Nestává se zrovna každý den, aby moje kamarádka vykazovala známky života.“

Teď jsem oněměla já. „Proto jsi to udělala?“

Plácla mě do ruky jednou z nákupních tašek. „Jo, ty trdlo!“

„Vždyť jste na sebe ale tak zírali.“

„Vrhal po mně pohled, který jasně říkal, ať se zdekuju.“ Rozesměje se. „Rozhodně se tím nijak netajil.“

Chce se mi zvracet. Vlastně jsem si do pusy vážně trochu ublinkla. Zrovna teď. „Tak proč jsi to *neudělala*?“

„Chtěla jsem se ujistit, že to nepodělá.“

„Ale ne, Pippo.“

„Nech si to. Utíkej zpátky a dej mu svoje číslo!“

„Jenom tak?“ Zamžikám a jsem jako vrostlá do země.

Zvedne jedno rameno. „No tak můžeš na něj pro dramatický efekt ještě třeba vyvalit kozy.“

Vyrazím prudce jako dravý pták. Vpadnu do té lékárny a rozhlížím se ze strany na stranu. Pokud se Týpek s cigaretou zeptá, proč jsem tady, budu tvrdit, že jsem ztratila peněženku. Rychle procházím uličky. Proběhnu i toalety a fotobuňku. Nikde ale není.

Narůstá ve mně panika. Co když odešel? Ani sem přece nepřišel si skutečně koupit tužku na rty. Co když jsem se s ním minula? Co když to je všechno? Nikdy nezjistím, jak se jmenuje ani kde bydlí. Nedo-
zvím se, jestli je v týmu Guns N' Roses, nebo Nirvana (doufám, že Guns N' Roses, jinak má co vysvětlovat).

„Hledá tě,“ pronese se silným španělským přízvukem lékárník za pultem.

Obrátím se k němu. „Opravdu?“

„Jo, byl rychlý.“ Omluvně se usměje. „Ty rychlejší.“

DRUHÁ KAPITOLA

Dalšího dva a půl týdne jíme, pijeme a chodíme po katedrálách, na Camp Nou a do Bershky. Pippa si užívá s kluky v klubech, já nakupuju jako divá a z Týpka s cigaretou se stal prakticky mýtus, takže už si ani nejsem jistá, jestli vůbec existoval jinde než v mojí hlavě.

Do odletu zpátky do USA zbývají čtyři dny, dokonce narazíme na dobrou nabídku na Gran Canaria a skočíme na letadlo. Pippa se na palubě letadla rychle skamarádí s partou Američanek, a tak se ten večer, než nastoupíme na let domů, ocitneme na plážové party.

Měsíc je veliký a bílý. Visí mi nad hlavou jako lízátko. Písek mezi mými prsty je žlutohnědý a chladí mi chodidla. Tolik se liší od světlých zrněk písku v San Franciscu.

Sedím před ohňostrojem a z reproduktorů se line popová hudba. Je tu asi tak stovka lidí, kteří se všichni nacházejí v různých stadiích svlečenosti, opilosti a tanečních kreací.

Pippa se pohybuje někde mezi nimi. Před dvaceti minutami zmizela se třemi dívkami z Tallahassee a šly hrát chlastací hru.

Popíjím pivo a přemítám o Týpkovi s cigaretou. Nebo konkrétně o tom, jak strašně moc je všechno otáz-

ka náhody. Vše, co mě od něj v téhle chvíli odděluje, je jeho celé jméno. Chci být Gwyneth Paltrowová v *Srdcové sedmě*. Chci to do toho metra stihnout. Chci to celé zažít znovu a tentokrát si vybrat správně.

Vedle sebe si povšimnu černého plátěného batohu. Trčí z něj poznámkový sešit. Vypadá opuštěně. Jen tak tam leží a hledá nového majitele. Svrbí mě prsty a chci se ho dotknout. *Tahle holka ještě nenarazila na knížku, kterou by si nechtěla přečíst*, stěžuje si často máma a má pravdu.

Je mi jasné, že přečíst si to bez dovolení není správné. Pokušení mě zachvacuje jako horečnatá nemoc.

Vždyť je to tu jen tak *pohozené* v otevřené tašce na pláži plné lidí. Kdyby byl ten notes soukromý, vlastník by si ho vzal s sebou.

Rozhodnu se dát mu deset minut, než si to přečtu. Jestli si ten někdo šel jen odskočit, bude mít možnost mě zastavit. A pokud je někde jinde, tak asi celkem kašle na to, jestli si to někdo přečte.

Uběhne deset minut, poté dalších pět. Zvednu notes a otevřu na náhodné stránce. Srdce mi v prsou divoce buší. Připadám si jako zloděj. Vypadá to jako nějaký deník... nebo esej? Slova se vpíjejí jedno do druhého, jako by je ten někdo psal ve velikém spěchu.

Jsou dvě ráno a přemýšlí o tom, že by skočil. Možná že skutečně zbývá jen skočit. Není to ubohé, že jedna jeho část nechce skočit, protože se bojí, co jeho šéf řekne na to, až se zítra neukáže v práci?

Jenže to je přesně ten problém. To je ten důvod, proč stojí tady na střeše. Pracoval tak tvrdě, aby měl na živobytí, že zapomněl žít. Teď ho to klišé, které můžete najít na levném hrnku v dolarovém obchodu, dovedlo až do fáze, kdy zvažuje sebevraždu.

Měl šanci a propásl ji.

Měl za ní vyrazit rychleji. A když už ji málem měl, měl ji chytit zezadu za tričko a nestarat se o to, jak to bude vypadat.

Měl jí povědět, že je dokonalá.

Jenže to neudělal a teď musí skočit.

Skočit... nebo udělat něco jiného. Něco ještě ambicióznějšího. Sbalit se a vyrazit do New Orleansu. Hledat ji.

Pálí mě v očích. Vypadá to jako povídka. Nebo začátek románu. Projíždím stránky, protože dychtím po pokračování, ale jsou prázdné.

Rameno mi stiskne ruka a já prudce zvednu hlavu.

„Žádný čtení, slečinko!“

Pippa je úplně namol a celá se kymácí. Vydechnu úlevou nad tím, že to není vlastník notesu. Zároveň však z úplně stejného důvodu cítím zklamání.

„Pojď. Opij se. Žij trochu.“ Pippa hodí notes do písku, vytáhne mě na nohy a pak odtančí ke skupince lidí. Kolem nás se pohybuje změt' bronzových těl a uvězní mě. Přeslapuju z nohy na nohu a cítím se celá nesvá. Pokouším se přijít na to, komu ten deník může patřit. Té dívce s dredy? Nebo tomu chlápkoví, který má tetování na hrudníku?

Vzdálím se od Pippy. Tancuje s novými kamarády a křičí jim do obličeje texty písniček.

Vydám se k moři. Přímou u pobřeží je kousek písku, kde nikdo není. Zastavím se. Prohlédnu si slavného *Neptuno de Melenara*. Je to čtyři metry vysoká socha boha Neptuna zdvihající se z moře kousek od břehu. Voda je kovově modrá a třpytí se pod hvězdami. Ponořím do ní palec u nohy. Není tak hrozně studená. Mohla bych k té soše doplavat. Jsem dobrá plavkyně.

Já a bratr jsme od dětství surfovali. Renn (to jméno znamená „znovuzrozený“ nebo „úspěšný“) si na tom dokonce založil kariéru.

Tichý vnitřní hlásek mi říká, že jsem pěkně pitomá a že vlézt do neznámých vod úplně potmě je začátečnická chyba. Jenže ta socha je sotva třicet metrů daleko a hned za mnou probíhá večírek. Těžko bych je ztratila z dohledu.

Vyklouznu ze svých šatů se živůtkem a pomaličku se vydám do vody. Prudkými pohyby se rozplavu k Neptunovi. Voda je neklidná a chladnější, než jsem čekala. Strhávají mě proudy. S těmi jsem nepočítala. Zvenčí vypadalo moře poklidně. Teď však cítím, jak mě unášejí s sebou, bez ohledu na to, jak moc se snažím plavat rovně. Zvednu hlavu, abych se podívala, jak daleko jsem od sochy, a uvědomím si, že jsem asi tak pět metrů mimo směr.

Naskočí mi husí kůže. Je mi jasné, že jsem v průšvih.

Otočím se nazpátek. Jakmile to však udělám, obrovská vlna mě smete na velký kámen. Odstrčím se od něj nohama, než mě na něj může narazit znovu. Do pusy mi nateče slaná voda a trochu jí spolýkám. Strach se ve mně změní v paniku.

Nemel sebou. Nech proud, ať tě vezme, a potom znovu zvaž svoje možnosti.

Vím, že je to pravda – učili jsme se to na letních táborech. Jenže když teď v té situaci jsem, vyšiluju. Začnu volat o pomoc.

Co když se utopím? Co když umřu? Co když nikdy nenajdou moje tělo? Bude si Pippa myslet, že je to její chyba? Zničím i její život? Zajímá mě to vůbec? To ona trvala na tom, abych sem dnes večer šla.

Mami. Mami. Mami.

Táta a Renn by byli zničení, ale máma by to nepřezila. Nemůžu umřít. A s tím vědomím začnu bojovat, i když tuším, že moc šancí nemám.

Proud je silný. Stejně se jím ale prodírám a pokouším se udržet hlavu nad vodou, abych viděla, kde je pobřeží. Strhne mě další vlna a pošle mě opět o kus dál. Nechám ji, vykrouším krk a zamžikám do tmy kolem sebe. Pár vteřin mi trvá, než si všimnu, že mě vlna zanesla blíž k pláži. Vidím tenký zlatý náhrdelník světél z břehu. Zaplaví mě úleva. Začnu plavat. Svaly mě pálí a celé tělo se mi chvěje, ale adrenalin bolest otupí. Jsem mořská panna a utíkám před piráty, kteří mě chtějí zabít.

Čím se dostávám blíž, tím větší naděje mi v hrudníku narůstá. Náhle mě zachytí něčí ruce, které mě vytáhnou za podpaží. Celá v nich ztěžknu a zvláčním, když mě vezmou a já se tisknu do hřejivé, suché náruče.

„Máš ji?“ zeptá se chraplavý hlas se španělským přízvukem.

„Jo.“

„Je...?“

„Nevím.“ Ten druhý hlas patří Američanovi. „Pomoz mi ji dostat k tomu stromu a podíváme se.“

O chvíli později se ocitnu zabalená v teplé dece. Jsem příliš vyčerpaná, abych otevřela oči. Za víčky vnímám, jak mi tvář ozářilo světlo.

Udělám grimasu. „Nechte toho, prosím.“

„Jak dlouho jsi byla ve vodě?“ zeptá se Španěl.

„Sedm nebo osm minut.“ Slova ze sebe vykašlávám. Oči mám stále zavřené. Cítím, že mě ten někdo stále objímá. Normálně bych se z takové blízkosti u někoho cizího snažila vymanit, ale cítím se v té náruči, jako bych právě tam měla být.

„Spolykala jsi vodu?“ Španělský hlas hovoří přímo u mé tváře. V jeho dechu je cítit žvýkáci tabák a pivo a cítím jeho teplo na své pokožce.

„Moc ne.“ Znovu se rozkašlu.

„Jsi zraněná?“

„Nejsem. Jen... unavená.“

„Otevři oči, *chavala*.“

Poslechnu ho. Opálený muž s bílými vousy jako ovčí srst a s baterkou na mě zírá.

„Jsem v pohodě,“ vysoukám ze sebe. Začnu pohybovat rukama, chodidly a kroutím krkem ze strany na stranu. Sotva dýchám a jsem v šoku, ale všechno se zdá být nedotčené. Jen jsem se vyděsila.

„Ale ne. Já tě nezachránil.“ Zavrtí hlavou. „To on.“ Ukáže ušmudlaným prstem na lidskou deku, jež mě drží. Otočím krkem, abych se na toho člověka podívala, ale motá se mi z toho hlava.

Ne však dost na to, abych nepostřehla to podstatné.

Zlatý hřeb mého výletu.

Člověk, který mě drží, je Týpek s cigaretou.

A nevypadá, že by mě chtěl pustit.

Týpek s cigaretou mě zachránil.

Je tady na ostrově Gran Canaria. Na stejné plážové party. Jaká je pravděpodobnost, že se tohle stane?

Štípnu se do předloktí pro případ, že bych měla halucinace. Je pořád tady a teď mám na tom místě modřinu. Všimne si toho a potlačí úsměv. Zakroutím hlavou. Možná je to otřes mozku. Vypadá ale tak skutečně a tak hřeje, jak mě objímá.

Nějakou dobu na sebe jen beze slov zíráme. Žádná slova nedokážou obsáhnout, co se tady děje. Jakáko-

liv statistika je na nás krátká. Takové věci se dějí jen ve filmech.

Instinktivně mu položím dlaň na tvář. Jen ještě jedno ověření, abych se ujistila, že to není iluze. Má drsnou a horkou pokožku. Překvapuje mě, že jsem ještě nevzplála jasným plamenem. Nevím, co to je, ale cítím se asi tak stokrát víc naživu než před chvílí.

„Ty.“ Týpek s cigaretou mi zakryje ruku tou svou. Má trochu ochraptělý hlas. Nevěděl to. Až do chvíle, než jsme se setkali očima, netušil, že v té vodě jsem byla já.

„Ty,“ zamumlám. „Jak se jmenuješ?“

To napětí mě ničí. Byla jsem jeho jménem posedlá od chvíle, kdy jsme se potkali.

„Joe.“

„Joe.“ Převaluju jeho jméno po jazyku. *Joe!* Starý dobrý Joe. Takové prosté, skromné jméno. Jeho rodiče mě trochu zklamali. To nedokázali přijít s něčím lepším? Copak nevědí, jak vzácný a jedinečný je jejich syn?

„Díky, žes mě zachránil, Joe.“

Ten Španěl, na kterého jsem v posledních pár minutách zcela zapomněla, na něj mávne na rozloučenou. Postaví se a vydá se k promenádě, kde zmizí v davu lidí. Rozhlédnu se kolem a konečně se rozpomenu, že kolem existuje nějaký širší vesmír. Sedíme stranou pod stromem. Večírek je v plném proudu. Zrovna hrají limbo.

„Jak se jmenuješ *ty*?“ zeptá se.

„Ever.“ Sundám mu ruku z tváře, jakmile si uvědomím, že osahávat cizí lidi není zrovna v pořádku.

„Everlynne.“

„Díky, žes mě zachránila, Everlynne.“

„Já tě ale přece nezachránila...“ hlesnu.

„*Zatím.*“ Usměje se pomalu, dráždivě a zavání to potížeji. „Ted’ mi ale dlužíš. A já si to vyberu.“

„Jsem ráda, že jsme se zase potkali,“ řeknu, než na to zapomenu. „Musím se tě na něco důležitého zeptat, protože to ve mně hlodalo od chvíle, kdy jsem tě uviděla.“

Mrkne na mě a čeká na pokračování. Zhluboka se nadechnu. „Guns N’ Roses, nebo Nirvana?“

Zakloní hlavu a rozesměje se. „Co je tohle za otázku?“

„Není nijak složitá, pokud máš dobrý vkus.“ Ušklíbnu se.

„Nirvana měli ‚Lithium‘ a ‚Smells Like Teen Spirit‘, nicméně v podstatě už nic dalšího. Guns N’ Roses jsou žijící legenda.“

Oněměle na něj civím. *Přesně* tak to cítím. Jak to, že si myslíme totéž?

„Jak mi to šlo?“ Joe na mě zavlí obočím.

„Znepokojivě dobře,“ přiznám. „Určitě najdeme i nějaké věci, ve kterých se hudebně neshodneme, ale zatím jsme na stejné vlně.“

Následuje krátké ticho. Jen se na sebe díváme a užíváme si to. Dýcháme ve stejném rytmu a tiskneme se k sobě.

„Co jsi tam dělala, Everlynne? Teda kromě toho, co je docela zřejmé a měl jsem z toho teprve v devatenácti málem infarkt.“ Joe mi jemně odhrne mokré vlasy z tváře.

Je o rok starší než já. Srdce se mi chvěje jako kráska, která se chystá na svůj první ples. Nezáleží mu na tom, že mi tělem projíždí vlna adrenalinu. Je šťastné, přihlouplé a plné naděje.

„Chtěla jsem se na tu sochu podívat zblízka.“ Jakmile si uvědomím, že něco není úplně v pořádku, dodám:

„Já jsem pořád jenom v podprsence a kalhotkách, že jo?“

„A skrz ty kalhotky je vidět,“ potvrdí a kousne se v úsměvu do spodního rtu.

Zavřu oči a zašeptám: „Když jsem si představovala, jak mě držíš v náruči nahou, vypadalo to dost jinak.“

Cítím, jak mi rudnou uši. Netuším, odkud se všechna ta upřímnost bere. Nikdy neříkám, co si zrovna myslím. A už vůbec ne cizím lidem. *Především* ne cizím klukům. Nicméně Joe na mě působí, jako bych ho znala.

„Ty sis představovala, že tě držím nahou?“ Tázavě zvedne obočí.

„No možná jednou nebo dvakrát.“

„A přijde ti, že dobrý způsob, jak mi to naznačit, bylo vzít při našem setkání nohy na ramena?“

Neunikne mi podrážděnost v jeho hlase. Zárodky čehosi, co musí být vztek.

„Myslela jsem, že jste si padli do oka s Pippou. Nemohla jsem vystát představu, že bych sledovala, jak vy dva... Já nevím, prostě jak flirtujete. Líbil ses mi. A mně se nikdy nikdo nelíbí. O pár minut později jsem se vrátila tě hledat.“

Během té konverzace jsem pořád v jeho náruči zabalená v chlupaté kostkované oranžovo-fialové dece.

„Ty sis myslela, že se zakoukám do Průměrky?“ Zní překvapeně... a trochu samolibě.

„No jo.“

„Smím se zeptat, jestli jsi žárlila?“

„Odvolávám se na Pátý dodatek.“

„My teď ale nejsme v Americe,“ podotkne.

Pokrčím rameny.

Chci, aby mi pověděl, že se mu líbím já, a ne Pippa. Místo toho však řekne: „Taky jsem za tebou běžel.“

„Lékárník mi to pověděl.“ Kývnu hlavou.

„A teď jsi tady.“

„A teď jsi tady *ty*.“ Posadím se a obrátím se k němu, abych se na něj mohla pořádně podívat. V písku mě něco tlačí do zadku, a tak to vytáhnu. Je to černý plátný batoh, který jsem ten večer viděla povalovat u ohně. Zvednu ho. Prsty se mi chvějí a zatajím dech.

„No jasně.“

„To je docela zvláštní reakce na batoh.“ Zamračí se.
„Budu potřebovat nějakou nápovědu.“

„Přečetla jsem si kus tvé povídky.“ Podám mu batoh a cítím, jak rudnu. „Promiň, nedokázala jsem si pomoci. Bylo to –“

„Hrozné?“

„– fascinující,“ dokončila jsem ve stejnou chvíli.

Trochu obezřetně si mě prohlíží a bubnuje si dlouhými prsty na koleně.

„Ještě to potřebuje trochu vybrousit, ale řekl bych, že základ tam je. Proto jsem vlastně tady. V Evropě. Abych napsal román.“

„To nemůžeš psát román v Americe?“ Má otázka zní trochu jako obvinění. Zní to, jako by tu ještě nějakou dobu měl zůstat, a já odlétám ani ne za čtyřiašedeset hodin. Osud to teda pěkně vymňoukl.

„Technicky vzato můžu.“ Odloží si batoh vedle sebe. „Potřeboval jsem ale vypadnout. Poslední dvě desetiletí to bylo doma dost náročný.“

„Je ti devatenáct,“ poznamenám.

„Tos spočítala dobře.“ Mrkne. „Měl jsem dost drsný start.“

Takže je z jedné *takové* rodiny. Takové, která nemá krásné vánoční tradice a nechodí společně surfovat. Takové, kde táta s mámou pomalu netančí v kuchyni. Vůbec ne jako je moje rodina.

Podrbu se na bradě. „Definuj *drsný start*.“

„Popíšu ti to, ale až budeme mít víc času a dojdou nám zábavná témata. Necháme teď naše trable za dveřmi.“ Odsune mi z čela další pramen vlhkých vlasů a je to ta nejromantičtější věc, kterou mi kdy kdo udělal. Ještě víc, než když mě vzal Sean na maturitní ples a potom do hotelu Ritz-Carlton. Tu noc jsem přišla o panenství i o jakýkoliv zbytek zájmu o kluky.

„Jo?“ zeptá se.

„Tak jo.“

„Nikam nechod“,“ varuje mě Joe. „Dojdu ti pro šaty. Běžové, že jo?“

Vstane a smete si písek z džín. Trochu se mi dostane do očí, ale jsem příliš ohromená na to, aby mi to vadilo. „Ty sis mě všiml? Myslím předtím?“

Pocuchá si vlasy a vrhne po mně odzbrojující úsměv. „Když jsi seděla u ohně, zrovna jsem k tobě chtěl jít. Kamarádi mi povídali, ať to zabalím, že si tě jenom představuju. Během posledních dvou týdnů jsem si totiž už aspoň desetkrát myslel, že tě vidím. Bujná představivost.“ Zafuká si na hlavu.

Zaplaví mě pocit uspokojení. Mně se dělo úplně totéž. Vidala jsem ho v davu.

„Potom jsem tě uslyšel, jak voláš z moře o pomoc, a nebylo pochyb. Máš hlas sexy holky. Měla bys vyprávět knížky nebo tak. Nechod' nikam,“ upozorní mě znovu, vyrazí pro mé šaty a zanechá mě tam se všemi těmi informacemi a srdcem v krku.

Nechávám se unášet jeho komplimentem a využiju času o samotě k tomu, že si projedu zaknocené vlasy a pod očima otřu rozteklou řasenku. Bude náročné ho svést, když nejspíš vypadám, jako bych se vynořila z bažiny. Když se vrátí, drží mé šaty a kabelku, kde

mám peníze a telefon. Odloží obojí vedle svého batohu.

„Díky,“ řeknu mu.

„Je ti líp?“ Posadí se vedle mě.

„O hodně.“ Protáhnu paže rukávy a rychle se obléknu. Tělo mám bílé a štíhlé se spoustou pih na místech, jež jsem vystavila slunci.

„Dobře. Potkal jsem u ohně Průměrku a pověděl jí, že jsi se mnou a je ti fajn.“

„Co říkala?“

„Že jsem taky fajn,“ pronese suše.

Rozesměju se.

Probíráme poslední dva týdny. Vyprávím mu o Barceloně. On mně zase o Seville a Madridu. Je tu s třemi kamarády. Všichni čtyři jsou z Bostonu. Zbytek jeho party se koncem týdne vrací na své univerzity. Joe zůstává ve Španělsku trochu déle a bude batůžkařit po Evropě sám v naději, že dokončí svou knihu. „Rumunsko, Polsko, Maďarsko, Itálie a Francie.“ Počítá na prstech země. „Všechny jsem si zmapoval včetně hostelů a penzionů, ve kterých budu přespávat. Celé by mi to nemělo trvat déle než čtyři měsíce, abych tu knížku napsal.“

Čtyři měsíce? Nesmí být čtyři měsíce na jiném kontinentu. Nemůže být celou tu dobu nezadaný a nehořázně atraktivní. Nemůže prostě dál existovat, jako by se mezi námi nic neodehrálo.

Jenže přesně to udělat může a já s tím nic nenadělám.

Rozhodnu se zklidnit hormon a nijak téma nás dvou nevytahovat. Navzdory mému příšernému zklamání plyne konverzace dál. Vykládám mu o dospívání v San Franciscu. O Rennovi a jeho surfování a taky o mámině galerii ve čtvrti Castro. On mi zase vypráví

o tom, jaké dětství měl on. Dva katoličtí rodiče, jeden sourozenec a moře nevyřešených témat. Povím mu o svých uměleckých sklonech.

V tomto momentě čekám, že se vyděsí. Nepotkáváte každý den osmnáctiletou holku, která má jako koníčka navrhování náhrobních kamenů.

„Není to tak zlověstné, jako to zní.“ Olíznu si rty, když se začínám bránit.

„Navrhuješ náhrobní kameny, neživíš se vražděním nemluvnat.“ V očích mu zajiskří pobavení. „Určitě to má ale nějaké pozadí.“

„Když mi bylo asi osm, moje sestřenice Shauna zahynula při nehodě na lodi. Bylo jí jen patnáct. Máma chtěla, abych šla na pohřeb, ale táta si zase myslel, že jsem na to moc malá. Hodně se kvůli tomu dohadovali. Nakonec to nechali na mně, ať se rozhodnu. Já chtěla jít. Byly jsme si se Shaunou blízké. Poprvé jsem byla na hřbitově. Vybavuju si, jak jsem tam chodila a myslela si: *Všechny ty náhrobní kameny vypadají stejně. Jak je to možné? Vždyť když jsme naživu, tolik se od sebe lišíme. Proč když jsme mrtví, naše osobnosti přestanou být důležité?*

O pár měsíců později jsme šly s mamkou dát na hrob čerstvé květiny. Shauna měla nádherný náhrobek. Tak moc vystihoval její osobnost, že mi to vyrazilo dech. Její matka vynaložila peníze na skutečný kus umění. Žulový anděl, který objímá srdce. Přinutilo mě to přemýšlet. Náhrobky na míru jsou skvělý způsob, jak někomu vzdát poctu, že? Žijeme ve světě, kde se nám dělá všechno na míru: oblečení, matrace, auta. Tak proč nenavrhovat něco, co je jedinečné? Něco, co vystihuje osobu, kterou pochováváme?“

„Co se svými návrhy děláš?“ Joe nevykazuje žádný náznak neklidu. Určitě má rozbitý svůj podivno-